



Dorina din „Tartuffe” de Molière

Între repetițiile de la Unchiul Vania și spectacolele cu Într-un parc pe o bancă, printre multe alte treburile și drumuri care ni se pun împotriva, discuția cu Luminița Gheorghiu se poticnește adesea: sigură de sine și de vocația ei, actrița nu vrea să pară orgolioasă, se teme de afirmațiile vagi, vrea să evite locurile comune inerente unei asemenea convorbiri, caută expresia precisă, adevărul care nu se confundă cu indiscreția; în curgerea firească a întimplărilor unei vieți artistice, cea care pune întrebările caută elementul de conflict, specificul unui destin în devenire. Și ne refugiem, firește, în amintiri — variantă a trecutului pe care prezentul o acceptă.

— Cred că de-abia terminasem școala elementară când am știut precis că vreau să devin actriță și nimic altceva. Dintotdeauna mi-a plăcut să mi se dea atenție, nu pot suporta ideea de a trăi în anonim, iubesc spectaculosul, mă simt „buricul pământului”, dar pe de altă parte cred că orice om care se ia pe sine în



Luminița Gheorghiu:

„Respirația, privirea, sufletul”

serios și viața în serios se simte și vrea să fie centrul universului.

— Te consideri un om serios ?

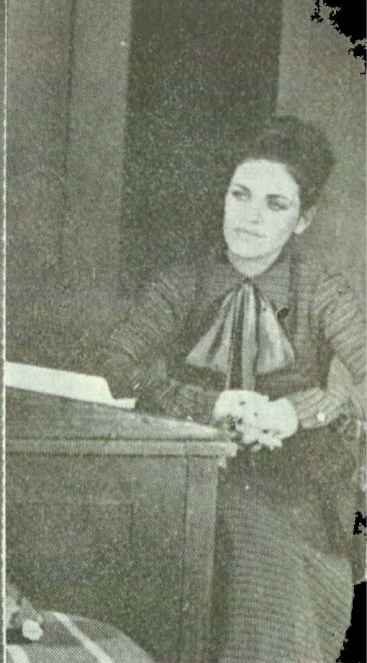
— Ce-nțelegi prin serios ?

— Acum, puterea de a te aprecia corect.

— Corect nu înseamnă neapărat pozitiv, nu ? Atunci sînt un om serios. Un om care crede că viața trebuie trăită așa ca și cum totul ar depinde de tine. Sună prost, știu, par lipsită de modestie, dar nu e vorba de manifestările exterioare ale vanității, ci de convingerea interioară care te ajută să-ți depășești teama că nu ești făcut pentru un anume rol pe care-l vrei cu patimă, să învingi starea de inconfort cînd faci ceea ce nu vrei, sau nu te interesează.

— Înțeleg că e un fel de trufie terapeutică.

— Cam așa. Viața are grijă să demonstreze fiecăruia că nu toți pot fi „buricul



**Roluri interpretate pe scena Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani ;
Lizzie din „Omul care aduce ploaie” de Richard Nash, „O fată imposibilă” de Virgil Stoenescu, Vivie din „Profesiunea doamnei Warren” de G. B. Shaw**

vămintului”. În 1967 m-am prezentat la examen la Institut și am căzut. Am crezut că s-a terminat lumea. Nu se terminase. Am concurat din nou, în 1968 și am intrat la clasa profesorului Ion Cojar. Dar certitudinile mele despre vocație se izbeau, dureros uneori, de bunele intenții — fără nici un fel de ghilimele — ale celor care se îndoiu nu de prezent, ci de viitorul meu în teatru. A fost o perioadă confuză, în care, în loc să mă caut pe mine, căutam să semăn cu altele. În cele din urmă, sprijinită de profesorul meu, de colegii mei de la clasele de regie, am făcut pace cu mine însămi, cu statura mea, cu chipul meu, cu felul meu de a fi pe scenă.

— Și cine ești pe scenă ?

— În primul rînd și în ultimul rînd — eu. N-am cum să aduc ceva din afara mea. Sint eu — bucuriile și tristețile mele, feminitatea sau lipsa mea de feminitate, viața mea afectivă, memoria sentimentelor mele. Personajul anonim din **La Liliaci**, Dorina din **Tartuffe**, Vera din **Într-un parc pe o bancă**, Pălmuș din **Pălmuș și Ciomăguș** și multe alte personaje pe care le-am jucat sau le voi juca există în mine și eu simt că ele trebuie eliberate. Desigur, teatrul e o formă de comunicare, dar eu personal nu mă simt atât de interesantă încît să-i oblig pe oa-

meni să mă asculte pe mine, pe Luminița Gheorghiu. Sint convinsă că în sală sint oameni mult mai interesați decît mine. Eu știu doar că am o anume cantitate de energie care mă ajută nu s-o îmit pe Dorina — să zicem — ci s-o eliberez. Poate că termenul e abuziv, dar eu așa simt. Ca să fie o bucurie pentru alții, teatrul trebuie să fie întîi și întîi o bucurie pentru cel care-l face ; în ceea ce mă privește, primează acest egoism al bucuriei mele în fața nevoii de „a da altora” — cum se tot spune.

— Și ți-e bine întotdeauna pe scenă ?

— Aproape întotdeauna. Uneori îmi spun că sint prea leneșă — nu prea îmi place să lucrez mult, să elaborez, să „prietocesc” rolul. Rămîn citeodată momente nerezolvate în repetiții — din cauza mea. evident. În spectacol te salvezi cu o soluție întîmplătoare, azi bijbii într-un fel, mine în alt fel, pînă la urmă ajung să nu mă mai plac eu pe mine ; în acel moment, apare crîsparea, dispare farmecul, atîta cît era, cum să mai ai farmec sau talent, cum să-ți mai fie bine, cînd ieși prost ?

— Și se poate controla atît de exact acest proces ?



Cu Victor Rebengiuc în piesa „Într-un parc pe o bancă” de Aleksandr Ghelman

— Cred că așa ar fi bine. Orice trăire pe scenă ar trebui supravegheată. De fapt, în sinea ta, știi tot timpul cum ești.

— Ai depășit cu câteva luni vîrsta la care te mai poți înscrie la concursul tinerilor actori. Desigur, această limită e o convenție ca oricare alta. Te consideri în continuare o tînăra actriță ?

— Tînăra mă simt. Dar în teatru eu n-am avut niciodată vîrstă, sau, mai exact spus, am fost matură de la început.

— Succesul, popularitatea se suprapun cu imaginea pe care ai dobîndit-o despre tine ?

— Da și nu. Mie mi-a plăcut foarte mult ce-am făcut în spectacolul **O lume pe scenă** realizat la Teatrul „Bulandra” de Miriam Răducanu. Dar cine m-a identificat acolo, cine-și aduce aminte de mine ? Niște roluri realizate nu-ți dau încă dreptul la succes, dacă prin succes înțelegem popularitate. Marile noastre actrițe au impus fiecare o personalitate alcătuită dintr-o infinită bogăție de nuanțe, adunate din diverse roluri, din spectacolele mari în care au jucat, cu ajutorul regizorilor importanți cu care au lucrat,

al colectivelor care le-au „servit” — servindu-se.

— Te impactă bine cu regizorii ?

— Da, pentru că îi cred pe cuvînt pînă la capăt. Fac întotdeauna tot ce pot ca să le urmez propunerile, versiunile, lecțiile.

— Și această supunere nu e constrîngătoare, nu-ți anulează libertatea de creație ?

— Nici vorbă ! Întotdeauna rămîne un spațiu pentru mine. Eu am să am întotdeauna ceva ce ei n-au cum să-mi dea sau cum să-mi ia. Respirația, privirea, suflul... Nu știu cum să explic concret, dar dacă regizorul n-ar face spectacole, ci ar scrie cărți — cuvintele ar fi ale lui, dar punctuația ar rămîne a mea.

— Ești chiar atît de sigură pe tine, cit vrei să pari ?

— Mă privește...

**Convorbire realizată de
Magdalena BOIANGIU**